

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

SFÂNȚA EPISCOPIE ORTODOXĂ ROMÂNĂ A ARADULUI

Nr. 5471/1940.

ANDREI

din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Aradului, Ienopolei
și Halmagiului.

*Iubitului cler și popor din această de Dumnezeu păzită Eparhie, har și pace dela Dumnezeu,
Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, iar dela Noi arhierescă binecuvântare.*

„Intristarea cea după Dumnezeu lucrează pocăință spre
mântuire, fără părere de rău; pe când intristarea lumii lucrează
moarte” (II. Cor. 7. v. 10).

Iubiții mei fii sufletești,

Crăciunul din anul acesta nu mai este praznicul plin de pace și bucurie sufletească de altă dată. Lumea este învrăjbită, sufletele sunt turburate, iar țara noastră sângerează și ea din atâtea răni. De aproape doi ani de zile nu mai avem pace. După veștile de războiu din depărtare, furtuna s'a apropiat și de țara noastră și ca vijelia ce răscolește toate în cale, în câteva luni ea a dărâmat o parte din hotarele țării, lăsând în grea robie milioane de frați. Biserici închise, clopote amuțite, preoți alungați, credincioși lipsiți de mângăierea rugăciunii în limba mamei lor și copii nebotezați vestesc urmele triste pe unde a trecut furtuna.

Această grea încercare n'a venit cu totul pe neașteptate peste noi. Dumnezeu este drept și nu pedepsește fără de vină. Încă de acum doi ani, când involburarea se arăta în depărtare, o presimțire grea a început să ne apese sufletele. Așa precum în timp de furtună întâi se adună nouri negri pe cer și numai după aceea se deslănțue vijelia, așa și peste sufletele noastre Dumnezeu trimisese mai de mult presimțirea celor ce aveau să se întâmple. Simțeam cu toții că ceva înfricoșător are să ni se întâmple, dar nu bănuiam felul și clipa cum se va deslănțui peste noi furtuna. Această presimțire este mâna lui Dumnezeu, care lucrează în suflete. Când sufletele recunosc semnele lui Dumnezeu și se îndreptează, atunci și suferința oamenilor se scurtează, dar atunci când inimile rămân împietrite, Dumnezeu cel bun și îndelungrăbdător, recurge și la alte mijloace mai dureroase pentru a sgudui sufletele cele nemuritoare și a le mântui din calea pierzării. Pentru că nimic din lume nu este pentru El mai de preț, decât sufletul nostru nemuritor, în care se oglindește chipul și asemănarea Lui.

Dumnezeu, care este iubire, nu trimite peste noi încercările cu scopul de a ne pierde, ci pentru a ne deștepta și aduce la calea cea bună. „Când necazul e mai mare, atunci este Dumnezeu mai aproape de noi” zice un proverb. Când răbdăm cu credință, atunci simțim pe Dumnezeu lângă noi. Cu fiecare încercare El se apropie mai mult de noi și e numai rândul nostru de a ne apropia în acele clipe și noi de Dânsul.

Numai în clipele de încercare omul își dă seama de micimea și slăbiciunea lui. Atunci simte cum frânile vieții lui sunt într'o mână mai înaltă, care strânge mereu cercul în jurul

nostru. Dumnezeu-Creatorul singur poate da pace sufletului nostru când ne apropiem de El, și tot El o ia când ne depărtăm dela Dânsul. Turburarea sufletului este o dovadă că nu mergem spre El.

Multe păcate a trebuit să se adune în fața lui Dumnezeu, pentru ca păharul îndelung-răbdării Lui să se umple. Iar când mâna Lui de Tată iubitor se hotărăște să lovească în noi pentru a ne îndrepta, atunci nu ne rămâne decât: sau pocăința spre mântuire, sau împietrirea spre pierzare. „Inima umilită și înfrântă Dumnezeu nu o va urgisi” zice psalmistul. Lacrimile de pocăință, acest sânge al sufletului, înduioșează mai mult ca orice pe Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului ci ca să se îndrepte și să fie viu. O lacrimă curată de pocăință, izvorită dintr'un suflet zdrobit, pe te care a trecut furtuna durerii, ne deschide iarăș, cerul. Ce lucru mic și cu ce efect mare!

Când sufletul rămâne însă nemișcat, iar inima împietrită în fața încercărilor trimise de Dumnezeu, atunci El s'gduie și stihiiile lumii, făcând chiar și vântul și para de foc slujitori ai Săi, fiindcă de El ascultă toate. Deoarece sufletele împietrite n'au simțit prezența Lui în apropierea noastră, El a cutremurat și pământul țării și mulți s'au deșteptat din amorțeală numai în clipa de groază. Cine ar putea prezice ce ne mai așteaptă în viitor? Căci: „Cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui?” (Isaia 40 v. 13).

Iubiții mei fii sufletești,

Și înainte de venirea în lume a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, lumea trecea printr'o mare frământare. În suflete plutea presimțirea că ceva mare va trebui să se întâmple cât de curând. Profeții prevestiseră cu multe sute de ani mai înainte cum se va arăta între oameni Mântuitorul. Era prezis că se va naște în Vifleem, din o fecioară, că va fi nebăgat în seamă de cei necredincioși, că va fi vândut cu 30 de arginți și că va muri răstignit pe cruce.

S'ar părea deci că era atât de ușor a-L recunoaște pe Messia când va veni, și a i se alătura. Și totuși noi știm că „întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1, v. 11). Nu era de ajuns a-L aștepta pe Messia, ci pentru primirea Lui era nevoie de o pregătire sufletească, iar la „plinirea vremii” de a-L recunoaște, a-L întâmpina, a-L sălășlui în suflete. Inimile împietrite însă, cari la Naștere nu l-au dat decât peștera cea rece, nu au voit să L-recunoască nici mai târziu ca pe Messia din cuvintele și minunile Lui. Pentru unii ca aceștia El nu s'a născut nici până astăzi. Acestora nu le-a strălucit steaua dela Vifleem, pentru că Mântuitorul se naște întâiu în sufletul nostru prin: așteptarea, pregătirea, întâmpinarea, primirea și sălășuirea ce l-o facem acolo. Cine nu-l pregătește loc curat în inimă, aceluia Crăciunul nu-i aduce nimic. Mai ales stă acest adevăr pentru noi cei cari nu mai așteptăm întruparea Fiului lui Dumnezeu, care a venit odată în lume. El petrece de atunci în lume, în chip nevăzut în Biserica Sa, care este trupul Lui cel mistic. Il așteptăm însă la fiecare Naștere să ne aducă iarăș pacea în suflete, fiindcă El este Domnul păcii.

Dumnezeu, în planul Său, a hotărât ca mântuirea neamului omenesc să se facă la „plinirea vremii” adevărată la un timp de mai înainte hotărât. Timpul de pregătire sufletească se numea „plinirea vremii”. Totașa și acum, mântuirea din turburarea noastră sufletească se va face numai la plinirea vremii rânduită de Dumnezeu. Ceeace putem noi face, este ca prin pregătirea sufletească să scurtăm sorocul, apropiind acea „plinire a vremii” sau să prelungim încercarea, îndepărtând dela noi mântuirea prin nepăsarea noastră. Curățindu-ne sufletele prin pocăință, grăbim izbăvirea, iar petrecând în fărădelege întârziem ziua mântuirii.

Domnul nostru Iisus Hristos a venit în lume și s'a răstignit pentru mântuirea noastră. Noi ne-am botezat în credința Lui, numindu-ne după numele Lui „creștini”. El nu se va mai arăta în lume decât ca Judecător. Pedepsele ce vin asupra noastră trebuie să ne amintească de ziua cea mare a judecății Lui. Pân' atunci avem în lăuntru Bisericii întemeiate de El „împărăția Lui” ca o corabie a lui Noe, care să ne treacă nevătămați prin valurile vremii. Fiecare praznic al Nașterii Lui, este pentru noi creștinii, un prilej de a ne întreba: Ce am făcut și facem noi pentru biruința împărăției lui Hristos? Trăim, credem, făptuim și răbdăm noi, potrivit numelui de creștin, sau purtăm cu nevrednicie acest nume, care este mai presus de orice nume din lume?

Mântuirea neamului și a țării din încercările prin care trecem acum, va veni și ea la „plinirea vremii”. Pân'atunci însă fiecare din noi va trebui să se pregătească prin pocăință spre mântuire. Strigătul lui Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci s'a apropiat împărăția cerurilor!”

răsună dealungul veacurilor în fața fiecărui praznic al Nașterii Domnului. „Toți ne-am abătut, împreună netrebnici ne-am făcut. Nu este celace face bunătate. Nu este până la unul“. Sufletul nostru este turburat ca apa lacului răscolită de furtună. Numai întorcându-ne ochii plini de credință spre cer, și făcând fapte vrednice de pocăință, vom redobândi pacea sufletului, iar chipul lui Dumnezeu se va oglindi în noi ca cerul în apa liniștită a lacului.

Iubiții mei fii sufletești,

După durerea sfâșierii hotarelor țării și în mijlocul sguduirilor sufletești, neamul nostru a avut parte în ultimele luni și de niște semne cerești, care prevestesc înseninarea cerului pentru noi. Înțeleg prin aceste semne cerești urcarea pe tron a tinărului nostru. Rege Mihai I, purtătorul celui mai glorios nume din istoria noastră, și așezarea la cârma țării a unei conduceri însetată după cinste și dreptate.

Avem în fruntea țării un Rege tinăr, simbol al nădejzilor de mai bine, ocrotit de inima unei Mame credincioase, cu sufletul călit în suferințe.

Avem la conducerea Statului un ostaș plin de cinste și vitejie, care și-a început greaua sarcină de a cârmui țara în aceste vremuri turburi, îngenunchind în fața altarului. El se sprijină pe mișcarea de învoire sufletească, însuflețită de un crez profund creștinesc și pilduitoare în fapte de îndurare față de aproapele. Această conducere vrea numai binele țării și nu urmărește decât ridicarea sufletelor zdrobite, și zidirea prin muncă și jertfă a unei Români mai frumoase și mai fericite decât aceea ale cărei hotare s'au năruit pe o clipă din vina păcatelor noastre.

Dumnezeu își întoarce fața spre ceice își îndreaptă privirea către El.

Deaceia vă îndemn cu cuvintele sf. apostol Pavel: „Tot sufletul să se supună stăpânirilor mai înalte, căci nu este stăpânire fără numai dela Dumnezeu; iar cele ce sunt: de Dumnezeu sunt rânduite“. (Rom. 13 v. 1).

Toate încercările prin care am trecut și prin care se poate să mai trecem, să le primim cu răbdare, știind că ele vin dela Dumnezeu cu scopul de a ne face mai buni și a ne atrage la El. Intristarea noastră să fie după voința lui Dumnezeu, spre pocăință, prin care să ajungem la mântuire, fără vre-o pagubă pentru suflet, și nu intristarea lipsită de nădejde a celor necredincioși, care pricinuește moartea sufletului, fără mângăere. „In foc se lămurește aurul“. În focul serilor încercă lămurește credința și răbdarea creștină, fiindcă numai „cine rabdă până în sfârșit acela se va mântui“. (Mat. 24 v. 13).

Vă îndemn, acum mai mult ca oricând, ca prin fapte de milostenie să încălziți iubirea voastră față de aproapele. Să iertați și să răbdați unii altora scăderile, căci numai astfel veți netezi calea păcii. Fiul lui Dumnezeu vine din nou ca să ne aducă pace în suflete. Să-i stăm și noi în ajutor.

Drept aceea, iubiții mei „cu frică și cu cutremur desăvârșiți mântuirea voastră“ (Filip. 2 v. 12) și nu fiți nepăsători față de chemarea spre mântuire pe care Dumnezeu ne-o trimite prin atâtea semne și minuni în fața praznicului de acum al Nașterii Mântuitorului.

„Hristos se naște, slăviți-L; Hristos din ceruri, întâmpinați-L; Hristos pe pământ, înălțați-vă!“.

Binecuvântarea Domnului să fie cu voi cu toți! Amin.

Dat în reședința Noastră din Arad, la praznicul Nașterii Domnului din anul mântuirii 1940.

Al vostru iubitor părinte sufletesc:

† ANDREI

Episcop,

Din învățămintele Crăciunului

Omul e un zeu căzut — zicea giganticul Victor Hugo; — frământările neputincioase de fiecare clipă i-o dovedesc cu prisosință, făcându-l să se vadă trântit la pământ, ca un învins, cu puteri sleite; dar neconținutele eforturi de a se ridica mereu în sus, îi readuc în minte cerul...

N'am avea nimic de observat în această formulare — citată cu aproximație — a unui gând adânc, dacă n'am remarca și o viclenie printre eforturile de înălțare ale omului. E vorba de arta născocită tot de om, de a se arăta în ochii altora mai mult decât este — și care sfârșește în ceea ce limbajul numește *mândrie*, instrumentul și copilul cel mai natural al diavolului.

Că omul este însă invers, mai puțin ca aparența lui și mai puțin decât ceea ce însuși se crede, ne glăsuesc, dintr'un înalt înțeles al lor, sărbătorile venirii întâia a Fiului lui Dumnezeu în lume.

Cadrul de simplitate și umilință al acestei venirii îl știe fiecare copil. Fiul lui Dumnezeu, etern și creator al tuturor (Io. 1, 1—2) se desbracă de măreția lui dumnezească din cer și primește trup de făptură trecătoare, din familie de cea mai joasă stare socială, născut în ieslea unui sălaş din preajma Betleemului Iudeei; e crescut apoi în sărăcie și umilință, ca cel mai de rând muritor, până la moartea pe care o primește, nu pentru sine, căci n'avea de ce, ci pentru alții — și încă pe cruce, nu ca cel mai mare binefăcător al omenirii, ci ca cel mai ordinar tâlhar (Fil. 2,6 ss). Și toate acestea le primește cu toată resemnarea, cu toată umilința.

Iată dar, *întâia venire*, sărbătorită an de an, servind drept chip și îndrumar minunat de viață în umilință, pentru noi *oamenii* — zei căzuți, cu fruntea ridicată spre tronul pierdut, dar cu picioarele legate de țărână. Care mai poate fi titlul de laudă și de mândrie al unui om — zeu căzut, când Fiul lui Dumnezeu învață cu vorba și cu toată viața lui smerenia?

„Ce este omul (Doamne), că îți aduci aminte de el, sau fiul omului, că-l cercetezi?“ — se întreba mirat, psalmistul (Ps. 8,5 și Evr. 2, 6) întuind micimea omului. Universul întreg e opera lui Dumnezeu. Și există în el stihii atât de colorate și de strălucite, atât de rezistente și durabile, încât în fața lor, omul, atât de mic și de înmicit, atât de slab și de efemer, se pierde, ca o pată de umbră. Și totuși, Dumnezeu își aduce atât de mult aminte de el și îl cercetează cu grije ne bănuită.

Din cuvintele dumnezești ale psalmistului omul are de învățat un lucru, mai ales acum, la sărbătorile Crăciunului: să-și aducă aminte și să

se vadă ce e, în raport cu alte fapte din universul care-l înconjoară și-l copleșește. O biată făptură de lut, neputincioasă. Cel ce învață și urmează cuvintele psalmistului, acela înseamnă că trăiește după chipul și asemănarea primei venirii a lui Hristos Iisus Domnul.

Calendarul lumii pierde încă o filă: a anului 1940 dela venirea întâia a Domnului. Iată 1940 de ani trecuți și care nu se mai întorc, dar care sunt înscrși pe tabla trecutului ce nu se poate șterge. Și cine știe câți se vor mai scrie, până la venirea cea de a doua.

Dar venirea a doua a Domnului în mărire și viețuirea Sa de apoi este iarăși pentru noi, chip de viețuire după sfârșitul lumii. Înainte de venirea a doua însă, n'avem dreptul la mărire, ci la umilință. Numai viețuirea de aici în umilință sfântă ne poate aduce dincolo, viață în mărire. Nu poate să subsiste aici pe pământ vreun drept personal la mărire, câtă vreme modelul nostru de viață. Iisus Hristos Domnul, altfel a trăit și altfel ne-a învățat. Pentru viața aceasta ne-a fixat o normă, al cărei cadru nimeni n'are drepturi speciale să-l depășească: „Cel care va vrea să fie mai mare între voi, să vă fie tuturor slugă“ (Mc. 10,43—44). Și aceasta pentru motivul: „că și Fiul Omului n'a venit ca să i se slujească, ci ca să slujească el“... (Mc. 10,45).

Nu acela este și de fapt mai mare, care are poruncă peste mai mulți. Mărimea cuiva numai la aparență se măsoară după gradul lui și după numărul aceluia ce tremură sub autoritatea pe care o folosește cu mândrie. Mai mare este acela care e stimat și iubit mai mult și de mai mulți; care își împlinește slujba — ori care ar fi ea — cu modestie, în folosul real al altora, întocmai ca Hristos la întâia Sa venire; care își aduce mereu aminte de micimea lui personală de om ca toți oamenii, cu aceleași defecte și poate și mai mari; și care își are mereu prezentă semnificația cuvintelor psalmistului: „Ce este omul!“...

„Fericiți sunt cei săraci cu duhul“, a zis Mântuitorul“ (Mat. 5,3) referindu-se la cei smeriți. Sunt fericiți încă în viața aceasta, dar mai cu seamă dincolo.

Pe cine ați văzut în lume fericit, afară de cel modest? Cine este împăcat și mulțumit, afară de cel ce-și împlinește datoria în umilință? Numai cel ce vrea să pară ceva mai mult decât este, se mândrește; și totuși, înzădar, fiindcă niciodată mândria nu-l va ferici. El în fond rămâne același și chiar mai mic. Căci lumea îl râde, sau îl stimează de nevoie, iar Dumnezeu îl știe și-l cunoaște. Înaintea cerului există alte ranguri și

alte stări, fiindcă și criteriile pentru stabilirea lor sunt altele.

Pentru un om umilit, care viețuește după chipul primei veniri a Domnului, numai munca prețuește mult. Însăși avuția, ca și toate rangurile sunt numai mijloace, prin care se pune în slujba altora. Dumnezeu singur este marele proprietar al tuturor, iar omul poate fi cel mult administrator temporal al lor și n'are dreptul să se laude și să se îngâmfeze în ceea ce nu e a lui. I s'a acordat numai de Marele Stăpân un credit — ceea ce de sigur nu-i puțin — și prin urmare, fără să se îngâmfeze și să se laude în ceea ce nu e a lui, el trebuie să-și aducă aminte ce este și cu cine are de a face.

„Cine te deosebește de alții? — zice dumnezeul apostol. Și ce ai, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Cor. 4, 7). — „Cu ce te lauzi?” — zice episcopul *Nicolae Velimirovici*.¹⁾ „Cu aurul? Același aur a fost în măruntaiele muntelui și muntele nu s'a lăudat. Cu hainele? Aceeași mătase a purtat-o viermele în el și nu s'a lăudat. Cu sănătatea? O sănătate cu mult mai bună are lupul din pădure, însă nu se laudă“...

Omul nu trăește pentru sine, decât în măsura în care trăește pentru alții. E un fapt, pe care toate Sociologiile din lume l-au verificat din plin. Numai truda, ca efort e a omului. Și numai când această trudă e fără șgomot și fără egoism, produce satisfacții sufletești inegalate. Dar și numai un umilit o poate împlini așa.

„Ce este omul“ — nu unul sau altul, ci toți deopotrivă! Niște robi netrebniți și cerșetori în toate, către Dumnezeu Stăpânul tuturor. Oare pe cine n'ar scandaliza un individ, care ar întinde mâna înaintea trecătorilor după un ban, dar cu pălăria totuși pe o ureche și cu nasul în vânt! Intr'adevăr, ce e unul sau altul, luxos și îngâmfat în fața oamenilor, dar în fond și înaintea lui Dumnezeu poate mai cerșetor și mai mizer ca mulți din cei disprețuiți de dânsul! Iată de ce „Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, pe când celor smeriți le dă har“ (Iac. 4, 6 și 1 Pet. 5, 5).

Apostolul ginților ne spune, că pe Mântuitorul Iisus Hristos, înurma mării lui smerenii dela venirea întâia, Dumnezeu l-a preainălțat (Filip. 2, 9). Acelaș apostol ne mai spune însă, că numai cel ce a trăit în viața aceasta în umilință, adică după chipul vieții lui Hristos, va primi și asemănarea Lui de preamărire, după venirea a doua (Rom. 6, 8 ss). De aceea a și zis Mântuitorul: „Cine se va înălța pe sine, se va smeri; și cine se va smeri pe sine, se va înălța“ (Mat. 23, 12).

¹⁾ În ale sale admirabile Cugetări despre Bine și Rău, trad. din sârbește de B. Pisarov, București 1939 pag. 40—41.

Omul care își simte picioarele legate de țărână și cu icoana Nașterii lui Iisus în minte, nu-și ridică fruntea peste oameni și nu-și parodiază starea lui reală.

Sărbătorile Crăciunului pot fi în sensul acesta, pentru toți creștinii, cel mai minunat dascăl, dându-le din multele învățăminte ce le are, îndeosebi pe cea a umilinței.

P. D.

Cântec

Atâtea d'albe flori căzură
Și pace multă pe pământ;
— Incep și eu Troparul Sfânt
S'aprind lumini în casa-mi mică
Când stele-afară se aprind.

În licărirea argintie
— Mai aprinsă și mai vie —
Din ieslea sufletului meu,
Imi curăț șgura de păcate
Să fac culcuș lui Dumnezeu.

Și după steaua de lumină
— Alerg la Vifleem cântând;
Alerg și eu la Pruncul Sfânt
Să-i duc lumină și tămâie,
Prinos de cântec și colind.

Atâtea d'albe flori căzură
Și pace multă pe pământ.
— Cântă îngerii colind —
Incep și eu Troparul Sfânt
Când stele-afară se aprind.

Ioan Triponescu

Raze din lumina lui Hristos

— Gânduri de Crăciun —

Taina cea din veac ascunsă și de îngerii neștiință, se descopere omenimii, în noaptea cea sfântă.

E o noapte tainică. Abia se mai deslușesc contururile orașului Vifleem. Sfânta familie se adăposti, din porunca cesarului August și nevolnicia oamenilor, în peștera sărăcăcioasă dela marginea orașului. Lumina adormise. Părea icoana fidelă a conștiinței umane ațipite în bezna păcatului. Nici împărați, nici filosofi, nici bărbați de stat n'o puteau trezi la o nouă viață.

Deodată peștera strălucește de lumină cerească și slava Domnului o împrejmuiește. Este clipa preamărită a Intrupării Fiului lui Dumnezeu, din Preacurata Fecioara Maria! Zarea se luminează. Este prelu-

diul mântuirii omenirii rătăcite pe calea pierzării. Ingerul Domnului vestește bucuria Nașterii Mântuitorului păstorilor din jurul Vifleemului. Copleșiți de vestea cea bună a îngerului și cutremurați de cântarea cetelor îngerești, se reculeg și pornesc cu grăbire spre Vifleem.

„S'au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif și pruncul culcat în iesle... Și păstorii s'au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu“ (Sf. Ev. Luca II 16—20).

Pruncul dumnezeiesc din ieslea Vifleemului avea să mântuiască poporul său și omenirea întreagă. Minunat prunc, care a împăcat Cerul cu pământul. Pruncul dumnezeiesc din Vifleem ne reamintește pruncii neamului românesc, rămași orfani și fără ocrotire sub jug strein. Ne amintește de pruncii noștri, cari pier cu duiumul la noi acasă, din lipsa de hrană și îngrijire.

Două răni grele storc vraga neamului românesc. Denatalitatea care cucerește teren tot mai mare, și mortalitatea infantilă.

Medicina infantilă, care la noi este tot în fașă, alături de Biserică și Școală, să desmorțască conștiința neamului, arătând primejdia care ne paște. O primejdie mai mare, ca dușmanii de peste hotare.

Regimul legionar de Stat, spre lauda sa fie zis, s'a sesizat de pericol, punând sub ocrotirea Statului, familia, mama și copilul.

Minunat este pruncul dumnezeiesc, care a mântuit lumea. Minunați sunt pruncii noștri, cari vor izbăvi neamul românesc din robia străină. În mâinile lor stau destinele Românisului.

Prot. Ștefan Lungu

Biserica și Legiunea

În adunarea Asociației clerului „A. Șaguna“ din Episcopia Aradului, ținută în Arad la 24 Nov. 1940, s'a discutat raportul dintre Mișcarea Legionară și Biserică; adevărată atitudine să ia preotul față de timpul și împrejurările de față?

Răspunsul este clar: Îndatoririle preotului față de vremea noastră sunt cele de totdeauna: 1. a sluji sfintele Taine și ierurgiile, 2. a conduce turma credincioșilor pe calea mântuirii și 3. a vesti cuvântul adevărului.

Acestea sunt rosturile preoției clasice, pentru toate timpurile și împrejurările.

Întrebarea este: Cum ne-am îndeplinit aceste îndatoriri în trecutul apropiat? Dacă suntem sin-

ceri, nu putem decât să recunoaștem că nu am fost destul de prezenți în slujbă. Am fost păstori năimiți, așa după cum a constatat și P. S. S. Părintele Episcop Andrei în cuvântarea ce a rostit-o la deschiderea cursurilor dela Academia teologică din Arad (publicată în „Biserica și Școala“, Nr. 45/1940.)

Evenimentele din ultimii ani ar fi cerut dela noi o altă atitudine morală, alt caracter.

Sub ochii noștri, cei mai buni fii ai Bisericii au fost martirizați, deși ei au ridicat steagul de luptă și apărare pentru Biserică și contra tuturor curentelor ateiste, masone, sectare și comuniste care o atacau.

Dacă în trecut am avut față de Mișcarea Legionară, cu puține excepții, o atitudine greșită, care este atitudinea corectă a preotului creștin ortodox față de ea, în prezentul și viitorul ei? Ne putem lega de ea anumite speranțe sau nu?

Ca să putem răspunde la aceste întrebări, trebuie mai întâi să vedem: care-i atitudinea Mișcării Legionare față de Biserică.

Mișcarea Legionară este o mișcare revoluționară, de educație — o mișcare de întoarcere la casa părintească, la legea și tradiția strămoșilor.

Originalitatea ei cea mai mare, care o deosebește formal și esențial de toate mișcările similare contimporane, este religia, credința integral creștină, ortodoxă, mistică, liturgică.

— „Recunoaștem că suntem păcătoși: aceasta este atitudinea legionară față de Biserică“, a mărturisit Căpitanul C. Z. Codreanu într'una din circularele lui. Atitudinea aceasta de sinceritate este autentic creștină.

În altă circulară, ce datează din 18 Febr. 1938, în care dă îndrumări legionarilor cu privire la viața religioasă, la practica postului negru și la alte exerciții de pietate și austeritate, ordonă legionarilor următoarele:

„A) Se cetește de mai multe ori pe zi Paraclisul Maicii Domnului, pag. 62—82 broșurica, ediția din anul 1899 a St. Sinod. Librăria Pavel Suru, Casa Victoriei, București.

B) Nu se citește ziare, nu se citește nici un fel de cărți, nu se admite nici un fel de discuție sau măcar ceva care ar putea distra sufletul legionarului dela rugăciune.

C) Nu se fumează, nu se mănâncă nimic Vineri; Miercuri și Vineri, în celelalte zile, numai post.

D) Nu se joacă cărți, table, nu se merge la spectacole. Nu se fac vizite decât tot numai pentru rugăciune.

E) Toată problema se pune:

a) în înfrângerea oricărei poftă, în biruința contra trupului și a materiei;

b) în eliberarea sufletului de sub jugul materiei;

c) în concentrarea lui, în rugăciuni, deci în apropierea cât mai mult de morți, de sfinți, de Mântuitorul Iisus Hristos, de Dumnezeu.

Chemați morții să se roage totdeauna alături de voi, chemați-l pe Moța.

F) Nu se fac discuții contradictorii, care să ne facă să uităm că suntem în rugăciune.

G) Ținuta pretutindeni: acasă, pe stradă, în tren, ca în biserică.

Legionarii și legionarele trebuie să știe că nu este vrăjmaș care să lupte și să biruiască în contra postului și rugăciunii.

Cei ce vă rugați fiți siguri că în calea voastră totul se va lumina.

Eu în cei 16 ani de lupte, în cele mai grele și primejdioase clipe, am citit la 12 noaptea, timp de 42 de nopți, Paraclisul Maicii Domnului.

Am mai citit în timpul prigoanei, am purtat-o tot timpul cu mine, cârticica cu rugăciuni, a Sântului Anton de Padova (Librăria Sf. Iosif, str. Berthelot)."

În fața și în viața Legiunii, Biserica este idealul desăvârșirii spre care tinde legionarul

„Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi și linia Bisericii creștine. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecția și sublimul. Nu putem cobori această linie pentru a explica faptele noastre.

„Noi, prin acțiunea noastră, prin toate faptele și gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărni și condamnarea la care am fost sortii prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforțările noastre pământești, a ne înălța către această linie“ („Pentru Legionari“, ed. III. p. 393-394).

În victoria legionară, credința în Dumnezeu și rugăciunea formează elementul decisiv.

„Legionarul crede în Dumnezeu și se roagă pentru biruința Legiunii.

Să nu se uite că noi poporul român, stăm aici pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea Bisericii creștine. În jurul altarelor bisericilor, s'a aflat adunată de mii de ori în vremuri de bejenie și restriște, întreaga suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copii și bătrâni, cu conștiința perfectă a ultimului refugiu posibil. Și astăzi stăm gata să ne odunăm, — poporul român —, în jurul altarelor ca 'n vremuri de mari primejdii, pentru ca ingenunchiați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Răsboaiele se câștigă de aceia cari au știut să atragă din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nevăzute, și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri cari au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, cari au murit pentru apărarea acestui pământ și cari

sunt și azi legate de el prin amintirea traiului lor de aici și prin noi, copiii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai presus de sufletele morților stă Dumnezeu.

Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța, te apără, îți dau curaj, voință și toate elementele necesare victoriei și te fac să învingi. Introduc panică și groază în dușmani, le paralizează activitatea. În ultima analiză biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligeranților, ci de puterea lor, de a-și asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică — din istoria noastră, — biruințele miraculoase ale unor puteri materialicește cu desăvârșire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forțe?

1. Prin dreptatea și moralitatea acțiunii tale, și

2. Prin apelul fervent, insistent la ele. Cheamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău și ele vor veni.

Puterea de atracție este cu atât mai mare cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun de cât mai mulți.

Deacea în ședințele cuibului, cari se țin în toată țara Sâmbătă seara, se vor face rugăciuni și se vor îndemna toți legionarii ca a doua zi, — Dumineca — să meargă la biserică.

Patronul nostru este Sfântul Arhanghel Mihail. Icoana lui trebuie să o avem în casele noastre și în vremuri grele să cerem ajutorul lui, și El nu ne va lăsa niciodată“ („Cârticica șefului de cuib“, punctul 54, p. 54—56).

Am citat din opera Căpitanului C. Z. Codreanu aceste pasagii. Am mai putea extrage și altele. Dar acestea sunt suficiente să ne lumineze, care a fost atitudinea lui față de Biserică și ce atitudine obligă pe legionari să aibă față de Dumnezeu. Pe temeiul acestor principii religioase, ortodoxe, el face școală cu legionarii în cuiburi, în tabere și pretutindeni, urmând ca din școala aceasta să selecționeze noua elită a țării, elită care va avea la temelie următoarele virtuți: „a) Curățenia sufletească. b) Capacitatea de muncă și de creație. c) Vitejia. d) Viața aspră și războiera permanentă cu greutățile așezate în calea neamului. e) Sărăcie, adică renunțarea voluntară de a acumula averi. f) Credința în Dumnezeu. g) Dragostea“ („Pt. Legionari“, p. 393).

Aceeaș credință creștină, adâncă și arzătoare, o mărturisește și Ionel I. Moța. La moartea Regelui Ferdinand scrie el despre începutul Mișcării legionare, între altele, următoarele rânduri:

„Dela Icoană și Altar am pornit, apoi am ră-tăcit o bucată de vreme purtați pe valurile omenesti și n'am ajuns la nici un mal, cu toată curățenia impulsurilor noastre. Acum cu sufletul greu, răz-leșiți, sfârtecați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și reconfortare a noastră, readucătoare de puteri la picioarele lui Iisus, în

pragul orbitoarei străluciri a cerului, la Icoană" (E vorba de Icoana sf. Arhanghel Mihail de pe iconostasul mănăstirii Văcărești pe care Moța și Codreanu au contemplat-o și i s'au închinat în vremea temniței).

Nu mai vorbim de credința d-lui gen. I. Antonescu actualul conducător al Statului. Ea este creștină ortodoxă și e cuprinsă clasic de frumos în *Scrisoarea* pe care a adresat-o tuturor slujitorilor altarelor românești. Noi am publicat-o în „Biserica și Școala” Nr. 42/1940. Invităm — cu drag și cu stăruință — Onorata Preoțime să o recitească și mediteze, pentru că în ea se cuprind mai sintetic și mai bine decât oriunde îndatoririle pe care le are preotul român față de Mișcarea Legionară.

În acelaș fel, ca și înaintașii, se comportă față de Biserică actualul conducător al Mișcării Legionare, d-l prof. Horia Sima, vice-președintele Consiliului de Miniștri.

Subiectul nu poate fi epuizat. Ne oprim aci pentru a concluda că atitudinea preoților români față de Mișcarea Legionară nu poate fi indiferentă. Ea trebuie să fie *alta*, decât cea din trecut; trebuie să fie o atitudine părintească, evanghelică, dinamică.

Dar, înainte de încheiere, să mai lămurim o chestiune: Ce rol poate avea preotul în Mișcarea Legionară? Răspunsul este ușor de dat:

Preotul în Mișcarea Legionară nu poate avea alt rol decât cel de *preot duhovnic*. Mișcarea Legionară înaintază pe linia religiei creștine. Este după cum a definit-o Căpitanul C. Z. C. „expresia politică a Ortodoxiei”. Are un respect deosebit față de Biserică și față de clerul activ și demn de misiunea lui apostolică. Preotul care desbracă reverenda pentru cămașa verde se degradează singur și desconsideră și Mișcarea. Se degradează pe sine deoarece nesocotește „darul” primit la hirotonie. Desconsideră Mișcarea deoarece ea are lipsă de preoți, ne prețuește ca preoți și numai ca preoți mai poate avea față de noi un respect deosebit. Nesocotind preoția n'am înțeles nici Mișcarea.

Gândul și planul de a organiza un corp preoțesc legionar a fost înlăturat dela început tocmai din pricina că preotul nu poate avea în Legiune, decât rol duhovnicesc, misionar și social.

Meritul preotului în Mișcarea Legionară se arată pe câmpul misionarismului și al asistenței sociale.

„Cu cât un preot va avea la activul său mai multe convertiri de atei, comuniști, sectanți și tot felul de rătăciți, cu atât va străluci mai mult stima lui în ochii Mișcării Legionare. La fel și în legătura cu problemele care se pun grupului „asistenței so-

cială”. Cu cât un preot va fi frecventat mai multe spitale sau case de nenorociți, sau aziluri, etc., și va răspândi acolo lumina și mângăerea harului Domnului nostru Iisus Hristos, cu atât va fi mai cu adevărat „Părinte” între legionarii lui Hristos și ai Neamului” („Insemnări sociologice”, Nr. 7—1940, pag. 20).

În felul acesta vedem lămurită problema raportului dintre Biserică, Preoțime și Mișcarea Legionară.

Dacă se poate lămuri și altfel, suntem gata de ascultare.

Copilărie

*Mă văd copil cu ani în urmă
Prin sat, umblând în colindat,
Cântând „Troparul” și „Păstorii”
Și „Vicleemul minunat”.*

*Simțeam, copil cu ani în urmă,
Că Pruncul Sfânt ni s'a născut;
Plecăm, apoi, din casă 'n casă
Să facem lumii cunoscut.*

*Copil eram cu ani în urmă,
Cântam cu îngerii împreună,
Cântam, la geamuri de plugari,
„Sculați Români, Români plugari”.*

*Copil eram cu ani în urmă,
Dar taina, eu n'o 'nțelegeam.
Cântam cu îngerii 'mpreună,
Azi o înțeleg, dar n'o mai am.*

I. Triponescu

Minunea minunilor: Nașterea Sfântă

În fiecare an omenirea creștină meditează îndelungat asupra unei minuni, cea mai mare din câte a văzut vreodată: *Nașterea Sfântă*.

Sf. evanghelist Luca ne expune cele întâmplări într-o deosebită simplitate, în contrast cu caracterul grandios al faptelor petrecute aievea.

Lumea păgână a tresărit din amorțeală „în zilele acelea”, când a ieșit porunca cezarului August, ca să se înscrie toată lumea... Și aceasta s'a petrecut pe timpul când Quirinus era guvernatorul Siriei.

Sf. evanghelist Luca ne precizează, că Iisus s'a născut în Vifleem, deși mama Sa și tatăl Său adoptiv au fost domiciliați în Nazaret. Această naștere înseamnă un eveniment primordial, care interesa lumea întregă.

Messia, Fiul lui David – după oracolul profetic menționat și de Sf. evanghelist Matei, trebuia să se nască în Vifleem, în orașelul lui David.

Minunea minunilor s'a realizat conform planului divin. Edictul împăratului roman a făcut pe Maria și Iosif să se ducă la Vifleem, și acolo în cadrul unei emoționante clipe, în mijlocul vieții pline de liniște, de dragoste și de simplitate „s'a născut cel mai pre sus de fire“.

În istoria lumii nu s'au mai înregistrat astfel de evenimente...; s'au născut regi, împărați, înțelepți, întemeietori de religii, dar Dumnezeu-Om nu s'a născut.

Și EL s'a născut dintr'o umilă fecioară a lui Israel într'un staulsărac. Semne prevestitoare de o schimbare totală a vieții omenești.

Minunea minunilor: Nașterea Sfântă a schimbat mersul istoric al evenimentelor și a anunțat o nouă lume, o nouă viață, o mare reformă, reforma și triumful unui imens imperiu ceresc, care va schimba legile existente ale omeniirii.

Minunea nașterii sfinte a adus consolarea mult dorită oamenilor însetați după dreptate, adevăr și dragoste. Ea a îndulcit viața plină de păcate a celor înstrăinați și întunecați la suflet. A deschis orizonturi largi celor dornici de virtuți, fiindcă imaginea vie a Dumnezeului-Om a devenit exemplul viu, tuturora.

Voința Providenței a fost ca faptele mărețe să se petreacă la Vifleem; acolo să fie născut Iisus Hristos, pentruca să se plinească profețiile.

Azi, când contemplăm faptul sfânt al nașterii, mintea noastră străbate întreaga istorie a creștinismului. Incepând cu ieslea sfântă, zărim lumea nouă, drumul greu, străbătut de Fiul lui Dumnezeu, și ne dăm seama, că lumina din Răsărit și astăzi luminează... deși omul zilelor noastre fuge de ea.

E nevoie imperioasă ca să ne umplem sufletele de bucuriile spirituale și să ne întoarcem din nou spre Răsăritul lumii creștine, acolo unde se află „Adevărul și Viața“.

Prof. C. Rudneanu

Hristos din ceruri întâmpinați-L! Hristos pe pământ înălțați-vă!

Imi trece prin fața ochilor minții icoana marelui mister al Nașterii Domnului din noaptea sfântă, din ieslea cea săracă a staulului din micul Vifleem. Și oridecâteori revin aceste sfinte amintiri, sufletu-mi tresaltă de un fior sfânt.

Mi-aduc aminte! ingeri mulți, ingeri albi și nevinoși legau cerul cu pământul cântând în melodii divine mărirea lui Dumnezeu, pace și bună învoire între oa-

meni. Stelele nopții sfinte străluceau mai luminos ca alătădată, iar una din ele, cea mai mare și mai strălucitoare, a vestit, din răscrucea cerului, sfânta Naștere. Păstorii îndată ce-au aflat, au alergat repede, cu darurile lor umile, să I-se închine în smerită plecaciune.

S'au bucurat și au tresărit de un fior sfânt, nebănuit, și din adâncurile îndepărtatului Răsărit, de unde au pornit, la drum lung și greu, tot ce avea știința mai ales -- magi -- să se închine cu daruri alese „Noului Împărat“.

Toți și toate s'au bucurat cu bucurie sfântă, cu „bucurie mare foarte“, de Nașterea sfântă. Bucuria li-a fost însă vie și lucrătoare, căci nimeni n'a stat pe loc; ci au alergat la închinarea și aducerea darurilor Pruncului sărac, dar Sfânt..

O mare taină! O nespusă minune! Dumnezeu, se pogoară din ceruri, se face om, suferă toate răutățile patimilor omenești, este răstignit ca cel din urmă tâhar.

Pentru ce? Pentru ca tu omule rău și păcătos să te întorci de unde ai plecat, să te înalți de unde ai căzut și să'nvii pentru că te-a omorât dulceața păcatului..

Pentru toți, pentru mine, pentru tine cititorule iubite, Hristos Domnul de-atâta amar de vreme, în fiecare an, în chip tainic, rabdă sărăcia ieslei, cue'n trupul Său, din care au curs șiroaie de sudori însângerate, rugându-Se pentru noi. A stropit Domnul și crucea, cu sânge sfânt, care nu s'a aprins niciodată, de nici o patimă, ca pe toți să-i adune sub binecuvântarea Lui, ca pe toți să i împărtășească de sfințirea Lui.

Te-asteaptă și pe tine să te întorci și să-L vezi sărac în iesle și răstignit pentru noi toți!

Cum îți cauși prietenul, care-și serbează ziua de naștere, caută acum și pe Hristos; caută-L cu gândul, cu rugăciunea, cu fapta.

La El găsești mângăierea în durere și spor în bucuria ta. Numai cu El capeși pace în suflet, mulțumire și rost în viață.

Coboară azi din cer, La deschis pentru totdeauna. A venit din cer, pentru „ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vie“. El vrea ca toți „să aibă viață și mai multă să aibă“.

Vino la praznicul Nașterii Lui, care-ți șoptește și te cheamă tainic: „Vino creștine de Mă vezi în iesle, încălzit doar de aburii dobitoacelor blânde, vino, vino de Mă sărută în sărăcia Mea, de Mă îmbracă și de Mă încălzește“..

Da frate și iubite cititor, e mare sărăcie în lumea asta mare și largă! E frig și e iarnă grea! O mulțime de săraci cari nu au o pâine, o cămașă, cari nu au un lemn să se încălzească și dela flacăra căruia să aprindă candela în seara Nașterii Domnului! Sunt copii cari n'au hăinușe, încălțăminte și nici o cârțuie de pe care să cânte, în colind și în cântec de stea, pe dumnezeescul Prunc din ieslea săracă a Vifleemului!

În săracul care tremură și se roagă, în copilul înfigurat care și întinde mâna tremurândă și se roagă, care Hristos. Căci așa stă scris: „Adevărat vă spun, că oride-

căteori ajutați pe unul din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut" (Matei 25, 40).

Deaceea ajută pe Hristos...

O lacrimă stearsă, o bucățică de pâine dată flămândului, o hăinuță copilășului gol, un lemn bătrânului fără o surcică, o cărțuțică setosului de învățătură cuminte, iată cum se poate ajuta Hristos.

În ziua Nașterii Domnului, fiecare vrea să fie vesel, să aibă tot ce-i trebuie, să vadă liniștit în gând:

„Cum sta pe paie'n frig Hristos,

„În ieslea cea săracă.

„Și boul cum sufla, milos

„Căldură ca să i faca“.

Atunci se va uni rugăciunea ta și rugăciunea săracului miluit, pentru binefacerea lui.

Și Doamne, ce caldă e ruga ce-lui flămând, gol, îndurerat! Numai așa făcând, frate, vei înțelege misterul Nașterii sfinte, vei auzi susurul șoaptelor; vino creștine, vino, vino, de Mă vezi în ieslea sărăciei Mele, de Mă îmbracă, de Mă încălzește... Iată steaua vieții Tale și îngerul Tău păzitor. Vino cu magii, aleargă cu păstorii de vezi cum îmi aduc daruri scumpe. Vino și te închină cu ei și ca ei.

Iată taina; Hristos din ceruri, întâmpină L: Hristos pe pământ, înalță te!

Vasile St. Guzu

student teolog Arad

Minunea...

De mii și mii de ani,
Gemea Pământul sub blestem
Și se târa spre moarte...

Pe veacuri-umbre mari s'aștern
Noianuri de păcate...

Incrementit
În Umbra Legii vechi,
Cu Vina grea povară,
Sbiciuit

Involburat
Și hărățuit de patimi
În labirintu'ntunecos cu-adâncuri de genuni,
Se cufunda'n abisuri de scârbă și ocară
Ne mai sperând minuni

El, —
Omul vechiu
Cu haina veche
Cu gândul vechiu
Cu suflet vechiu.

...Prin văi de veacuri triste,
Obidită,
Trecea tăcuta turmă osândită...
Trecea tăcuta turmă

Cu suflet gol
Cu gândul gol
Cu ținta vieții goală.

Creștea'ntunerecul. .
Creștea Vina talaz clocotitor în noapte...
Adormită, —
Constiința,
Aude șoapte...
Se sguduie din temelii Vecinicia,
Veacurile se'ntorn înapoi
Bat șoaptele
Bat prorociile
Bat crainicii clipelor
În pereții — Inimii — goi,
Și turma nu i mai turmă
Se aprinde'n suflete
Ne'nvinsul dor:
„Mesia“!.

Vina era matură
Dorul matur
Constiința matură
Veacul matur.

Se scuturau stibiile lumii —
Frunze seci pe ape...
Psalmând lumină:
Mijea plinirea vremii,
Se anunța pe aproape...

Iudeea e scaldată în raze vii de soare
Purces-a Vifleemul spre Marea Sărbătoare;
Păstorii flueră
Ingerii cântă,
Cântă 'n cer și pe pământ
— Minunea —
Nașterea Pruncului Sfânt!...

Gheorghe I. Crețu

Crăciun în decor...

Contur estompat... din cer,
Cad rar fulgi albi de zăpadă — stele;
Jocul lor — horă de iele —
Învăluie pământul cu giulgi auster.

Astăzi s'a născut pentru a nu știu cătea oră Hristos...
Unde sunt magii și Maica Precista, unde?
Taina Copilului Sfânt în suflet pătrunde,
Închinările noastre'n altare le-aducem prinos.

Ară mari și clare lumini de Vifleem
Aducem în dar tămăie, smirnă și aur,
Iisus Hristos e cel mai mare Tezaur,
Crăciun nîmbat.. stele.. tăcem ..

Teodor Rudolf Floruțiu

Cărți și Reviste

Traian Brăileanu: Sociologia și arta guvernării. București 1940, 400 pag. 125 lei.

Mulți dintre învățații secolului trecut și cel prezent, au crezut — și mulți poate cred și azi — că fenomenele sociale sunt niște simple fenomene naturale, supuse unor legi naturale inexorabile. Cunoscând aceste legi sociale și respectându-le, omul poate organiza și reorganiza societatea umană potrivit dorințelor și intențiilor sale și în felul acesta el își poate dobândi și față de societate, aceeași independență și libertate ca și față de natură.

Pornind dela această eroare fundamentală, foarte mulți sociologi au considerat sociologia ca un fel de „fizică socială”. De aci o sumedenie de cercetări și discuții sterile asupra legilor sociale și a obiectului supus lor, care s'au dus numai pe plan teoretic și au dat naștere la o mulțime de ideologii obscure și fără nici un temei. Din toate aceste devieri, sociologia ajunsese parcă un studiu doar cu pretenții, dar oarecum de prisos

Cartea d-lui profesor Tr. Brăileanu, eliminând această eroare inițială a sociologiei și părăsind terenul teoretic de până aci, cercetează domeniul acțiunii practice a omului. D-sa formulează ipoteza că „societatea ca obiect al sociologiei nu poate fi considerată ca obiect în sine” (ca existență independentă de subiect), nici *ordinea socială* nu poate fi privită ca ordine naturală și *supusă unor legi naturale*, ci societatea „e o creațiune a indivizilor cari o compun și cari creează și ordinea socială prin instituirea de norme sociale, de legi” (p. 14). De aci urmează că sociologia, ca știință teoretică, poate fi aplicată în practică, pentru a stabili normele sociale în vederea atingerii unei ordine sociale ideale. E necesar însă în acest scop fixarea acestui ideal. Fixându-și ca ideal, *desăvârșirea statului național român*, cartea D-lui profesor Tr. Brăileanu ne înfățișează mijloacele tehnice desprinse din știința sociologiei, prin aplicarea cărora se poate ajunge la înfăptuirea lui.

Această valoroasă lucrare cuprinde mai multe studii și articole, orânduite după probleme, pe cari D-l profesor Tr. Brăileanu le-a publicat în revista „Insemnări sociologice” și în alte reviste. Cartea este împărțită în șase capitole. Primul capitol „Sociologia și arta politică” ne evindenziază modul cum știința Sociologiei poate sta la temelie reformei sociale, în speță la *desăvârșirea statului național român*. Societatea umană — statul — este, ca și produsul de artă, opera conducătorului. „Fie că e vorba de familie, de gintă, de națiune sau stat, — toate formele sociale umane sunt produsele *artei de guvernare*” (p. 26). Sociologia ca orice știință, „poate contribui la perfecționarea mijloacelor *tehnice de guvernare, de conducere, ea poate inlesni o pregătire tehnică mai temeinică a conducătorului genial, creator*” (p. 29). Cu alte cuvinte, între sociologie și arta de

a conduce societatea umană, de a o governa, poate să fie o strânsă legătură, având drept scop reformarea celei din urmă. Conducătorul se poate folosi în strădania lui de tehnica pe care i-o pune la dispoziție sociologia. Aceasta însă „nu poate nici preconiza forma cea mai bună de organizare socială, nici nu poate prevedea ce fel de formă va crea geniul politic” (p. 29). Ca și în orice artă, există *artiști și artizani*. *Artistul politic* e adevăratul geniu creator, câtă vreme *artizanii* sunt niște simpli imitatori și de aceea opera lor este întotdeauna inferioară și lipsită de originalitate. Adevăratul artist al noului stat național român este *Căpitanul*. Sub îndrumarea lui substratul social românesc se modelează tot mai mult dobândind din ce în ce mai lămurit, structura unui organism social armonicos și echilibrat. Că în adevăr geniul politic e un creator se poate vedea din studiul „Ștefan cel Mare și arta de a governa” (p. 31—39). Pentru a-și înfăptui opera, conducătorul trebuie să-și formeze o *elită ascetică*. (Capitolul al doilea este intitulat: *Elitele*), Orice stat este condus de o *clasă politică*, de o *elită politică*, care s'a ridicat și se menține la conducerea lui prin însușirile ei și prin prestigiul de conducătoare politică. La noi, această elită politică, printr'o condamnabilă dezertare dela datorie, a fost coruptă de arginții Iudei și, a îngăduit ca în sânul său să pătrundă toți nechematii, toți demagogii, și chiar străinii de neam, evreii. Pentru această clasă politică arta de a governa a fost confundată cu *arta de a câștiga puterea* și a o menține pentru cât mai lungă vreme. De aceea e nevoie de o altă elită politică *puritană, ascetică*, o elită disciplinată, muncitoare, morală, incoruptibilă, patriotică și cu frica lui Dumnezeu. O astfel de elită se poate crea numai printr'o separațiune completă, biologică și spirituală, de evreii cari au corupt cu banii clasa noastră politică. Și în al doilea rând printr'o reducere a trebuințelor clasei politice, în așa fel ca aceste trebuințe să poată fi satisfăcute prin veniturile normale legate de funcția ce o îndeplinește individual în ierarhia politică. Puterea de a crea această elită o are tot *conducătorul*.

Mijlocul prin care se poate crea o atare elită, este educația. De aceea al treilea capitol este intitulat „*Educatorii și tineretul*”. Incepând dela mediul familiar și trecând prin cel din școala primară, până la cel universitar, se dau aci îndrumări de o competentă valoare pentru toți „educatorii” tineretului românesc, de toate categoriile. Femeia, învățătorul și profesorul pot culege de aci întărire și călăuză în opera ce o desfășură. Iar ceice au dezertat dela datoria lor, își primesc aci o bună lecție.

Un studiu special în acest capitol este închinat studenților.

Un alt capitol este închinat *țărănilor și muncitorilor*, arătându-se rostul adevărat ce trebuie să-l îndeplinească în cadrul noului stat național românesc, care este statul legionar. Nu un „stat țărănesc” visat de unii sociologi de-ai noștri, ci un stat național în care

tăranul să aibă libertate economică, să fie desrobii de sub călcăiul iudaic, iar muncitorul să fie redat unității naționale, din care au căutat să-l smulgă evreii prin asmuțarea lor la lupta dintre clasele sociale.

Capitolele ultime sunt închinat structurilor sociale a Bucovinei înainte, apoi după unire, apoi unor teorii politice și unor probleme de natură pedagogică.

Dupăcum vedem din înălțuirea capitolelor, „Sociologia și arta guvernării” este un manual, o tehnică socială, o carte pe care cetindu-o poți culege îndrumări de un real folos. Din cuprinsul ei se desprinde forma statului național legionar, pe care-l vedem că se înfăptuește sub ochii noștri. Să culegem și noi ceva din bogăția acestei cărți, pentru ca să punem cu toții umărul la desăvârșirea lui! Iar sociologii cari până acum au făcut numai teorie și s'au văzut desmințiți în presupunerile lor, au ocazie să-și revizuiască părerile.

Biserica ortodoxă română. LVIII Nr. 11-12. Noembrie-Decembrie 1940. Numărul ultim al revistei Sf. Sinod a apărut cu următorul cuprins: Nicodim, Patriarhul României: Apel către credincioșii sf. noastre biserici; Protos. Vasile Vasilache: Intemeierea școlii superioare de pictură bisericească; Nicodim, Patriarhul României: Decizie și o adresă către Minister pentru intemeierea școlii superioare de pictură bisericească; Nicodim: Pastarala, dată cu prilejul cutremurului celui mare din acest an; Protos. Vasile Vasilache: Dumnezeu este cu noi; Arhim. Scriban: Teologia misionară; I. Gh. Savin: Religia în lupta politică; Paul I. Papadopol: Literatura religioasă în genere și cea de sărbătoare în deosebi; Veniamin Ploșteanu: Capelele ortodoxe românești din Germania; Iosif E. Naghiu: Aghiasma; Diac. I. Lancrăjan: Sensul creștin al asistenței sociale; etc. Numărul conține și o cronică internă, cronică externă, însemnări și bogate recenzii.

Pr. D. Tudor

Lucian Predescu: Enciclopedia Căștărea. Material românesc: oameni și fapte. București 1940. Preț 1800 lei.

După un destul de lung interval de timp dela tipărirea Enciclopediei lui Diaconovici-Loga, în anii din urmă au început să apară în limba română enciclopedii noi, lucrute cu multă osteneală: Minerva, Dicționarul Cartea Românească și Enciclopedia Fundațiilor Regale (din care au apărut până acum două volume mari).

Cea mai nouă este a d-lui Lucian Predescu și cuprinde pe trei coloane și 959 pagini un bogat material bio-bibliografic românesc. Avem aci nume, clișee și informații despre întreaga creațiune culturală a României: Istorie, literatură, religie, științe, arte, politică și altele; tot felul de cunoștințe minimale și date precise despre fiii poporului român ieșiți din anonim; despre tot ce constituie un interes deosebit și o înfăptuire românească demnă de amintit.

Lucrată cu multă trudă și cu vădită pricepere, Enciclopedia d-lui L. Predescu este cea mai bună mărturie despre bogăția de creație și gradul de cultură a României.

Pr. S. Șiclovan: La luptă pentru legea străbună. Arad 1940. Ed. Diecezana, 72 pagini.

În pragul sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului a apărut în editura Diecezanei din Arad o nouă carte de interes pastoral și misionar, datorită părintelui profesor dela Academia Teologică din Arad, Dr. S. Șiclovan.

O nouă carte este o nouă armă de luptă pentru păstrarea și propoveduirea credinței drepte. Rostul acesta îl are în chip deosebit lucrarea părintelui Șiclovan. Ea se recomandă atât prin Prefața ce i-o scrie P. S. S. Părintele Episcop Andrei, cât și prin cuprinsul ei antisectar. Ca profesor de sectologie vreme de mai mulți ani, P. C. Sa a studiat deajuns problema sectelor și este în măsură să ne arate nu numai primejdiile lor, dar să ne indice și mijloacele pentru combaterea și desființarea lor. În felul acesta Sfinția Sa, înșiră ca mijloace pentru combaterea sectelor și afirmarea Ortodoxiei: predica, pastorația individuală, cunoașterea temeinică a Sfinței Scripturi, concursul misionarilor mirenii, viața pilduitoare a preotului, caritatea, concursul intelectualilor și al autorităților laice, ș. a.

În plus lucrarea mai cuprinde câteva pagini interesante (49-70) despre impesiunile și discuțiile ce le-a avut autorul „printre sectari”.

De încheiere și pentru „îmbărbătare”, Părintele autor ne cheamă să fim trezi și „să priveghiem, căci potrivnicul nostru, diavolul, umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită” (cf. I. Petru 5, 8); ne face un călduros apel „să întărim pe frații noștri dreptmăritori, în credință, în așa măsură, încât atacurile sectarilor să se zdrobească de tăria credinței fiilor Bisericii noastre, cum se zdrobesc valorile furtunoase ale mării de tăria stâncilor” (p. 70).

Cartea are frumoasa menire, cum o arată și titlul, să trezească energiile combative, „pentru legea străbună”.

Catehetul, Revista studenților dela Academia Teologică din Arad. Apare lunar sub conducerea prof. Vintilă Popescu. An. I, Nr. 1. Abonamentul anual 100 lei. Redacția și adm. Arad, Academia Teologică.

Altă noutate arădană.

Studentimea teologică, sub îndrumarea d-lui prof. V. Popescu scoate o nouă revistă. Ii zicem nouă, pentru că nu e prima. Înainte cu 70 și mai bine de ani tot din rândul studențimii a răsărit „Speranța”, cea dintâi revistă pe vremea aceea; din care s'a născut și continuă „Biserica și Școala”.

De astădată își alege din vastul câmp al pastorației o problemă de actualitate și de cea mai mare însemnătate, pentru a o desbate și lămuri într-o revistă lunară cu nume atât de potrivit, „Catehetul”.

Primul număr a apărut în condiții bune și mult promițătoare. Seria articolelor o deschide P. S. S. Părintele Episcop Andrei printr-o substanțială „Prefață”, în care binecuvintează opera „Catihetului” care apare pe linia și în nota unei vechi și frumoase tradiții catihetice și publicistice.

În articolul următor dl prof. V. Popescu arată conflictul și concurența ce există astăzi între știință și religie într-o satisfacere a trebuințelor vieții omenești. Față de axioma civilizației moderne care este: „Știința este Păstorul meu și nimica nu-mi lipsește”, — noi avem alta, autentică și ducătoare la scop: „Domnul este Păstorul meu...”

Pr. A. Chirilă are un articol despre „Personalitatea catihetului”, bine gândit și armonios înțeles. La fel conferința părintelui R. Oancea despre: „Desvoltarea interesului copiilor față de cultul divin.”

Un foarte documentat articol despre *Intuiție și rolul ei în catehizare* scrie dl Terente Mihai, pedagogul Academiei. A. Moțiu student an. II. scrie: „Cum ajunge omul la ideea eului său?”, — apoi urmează o foarte bună lecție practică de religie, despre „Preasfânta Treime”, propusă la școala de aplicație de stud. V. Mihăilă din an. IV, urmată de discuții interesante și lămuritoare.

Mai semnează stud. I. Triponescu despre problema capitală a timpului nostru care este catehizarea practică și stud. V. Guzu despre „Naționalism și Ortodoxism”, în care se pare că nu a sesizat de ajuns însemnarea și esența cuvintelor „ortodox”, „catolic” și „ecumenic”, cu toate că D. S. are merite de publicist recunoscute.

De încheiere, stud. Gh. I. Crețu din an. IV. publică o sugestivă chemare în versuri „Spre culmi”.

Nu ar strica în viitor să se adauge revistei și scurte note bibliografice și informative; să se pună mai multă grijă la corecturi și să se înlăture din cuprinsul ei în chip definitiv scrierea prescurtată a numelui lui Dumnezeu. Incolo avem toate cuvintele de laudă pentru revistă și toate felicitările și urările de bine pentru inițiatori și colaboratori.

Nu ne îndoim că cititorii noștri se vor grăbi să aboneze „Catihetul”, o sută de lei fiind foarte puțin față de cuprinsul bogat și ales al revistei studenților noștri.

Revista Teologică. Organ pentru știință și viața bisericească. Nr. 11-12 1940. Sibiu.

Revista noastră dela Sibiu a împlinit 30 ani de viață. Sub patronajul creatorului său, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae și a istețului ei redactor, Părintele prof. Dr. Grigorie Marcu, în curgerea anului 1940 a apărut în exact 600 pagini, făcând totodată abonaților ei cadou un volum de „Predici antisectare”, — în schimbul unui abonament de 260 lei, plătit anticipat.

Numărul din urmă cuprinde studii semnate de

păr. Gr. T. Marcu, prot. Gh. Maior, Dr. N. Neaga, pr. Zosim Oancea și numeroase însemnări bibliografice, cronici și note informative.

Ne asociem la cele trei „Doleanțe” pe care Academiiile teologice din Ardeal solicită dela dl Ministru al Educației Naționale să le satisfacă:

1. Restituirea catedrelor desființate sau degradate printr-o lege lucrată și sancționată pe furis;

2. Drepturi egale pentru toți profesorii Academiiilor din țară, inclusiv pentru cei dela Teologie.

3. Dreptul de a elibera diplome de licență în Teologie pentru toate Academiiile Teologice.

La datorii egale, drepturi egale.

Informațiuni

■ **Dorim** tuturor colaboratorilor și cetitorilor sărbători fericite și anul nou cu pace și bucurie.

■ **Ședințe.** Ven. Consiliu Eparhial al Aradului a ținut ședință plenară Marți în 17 Dec. 1940. Ședința a fost prezidată de P. S. S. Părintele Episcop Andrei, care în cuvântarea de deschidere a adus la cunoștința Veneratului Consiliu, pentru prima oră adunat dela 27 Iunie 1940, durerea schimbării frontierelor Țării și bucuria urcării pe tron a M. S. Regelui Mihai I al cărui nume — cel mai glorios din trecutul nostru — rămâne un simbol pentru întreg neamul românesc. De asemenea exprimă deplină încredere în noul regim de conducere a Țării bazat pe o ideologie profund creștină și îi dorește ca Dumnezeu să-i ajute.

Ven. Consiliu a hotărât publicarea concursului pentru întregirea protopopiatului Ineu și a delegat pe P. C. Sava Tr. Seculin consilier ref. eparhial să prezideze adunarea de alegere a noului protopop.

Sa discutat apoi situația funcționarilor din gremiul consistorial, cari nu au primit dela Minister gradațiile cuvenite și s'a luat la cunoștință memoriul trimis Ministerului în care se solicită:

1. Slujbașii consistoriali, fiind preoți, să nu se mai numească în viitor funcționari ci personal bisericesc în serviciul administrativ al Eparhiei; 2. Să li se recunoască dreptul la gradații ca și preoților și 3. Să nu fie încadrați în rândul funcționarilor, deoarece la Consistoriu nu sunt servicii în cari slujbașii să poată fi înaintați, cum sunt în administrația civilă de Stat, ci să fie încadrați în gradele și drepturile corpului didactic.

S'au mai rezolvat și alte acte dela ordinea zilei.

După ședința plenului au urmat ședința secției economice, apoi a acelei bisericești, în care s'au adus următoarele hotărâri:

S'a aprobat cumpărarea mașinei de tipar în două culori, oferită de D-na prot. I. Moța dela Orăștie pentru suma de 300.000 lei; s'a aprobat urcarea cu 10-20%

a salariului personalului conducător și ajutor dela Internatul Diecezan, precum și a întregului personal dela librăria, tipografia și compactoria Diecezană; s'a aprobat publicarea concursului pentru parohiile Păiușeni, Zimbru, Aradul-Nou și Roșia-Nouă, — apoi s'au făcut următoarele numiri de preoți, cu data dela 1 Ianuarie 1941:

Pr. Lazar Ioja este numit la parohia Moneasa;

Pr. Nistor Șandru din Zimbru se numește la Bodești.

Pr. Gh. Laurențiu, refugiat, se utilizează preot ajutor pe lângă Pr. Gh. Ardelean din Pădureni și Pr. Pavel Picu, refugiat, se utilizează ca preot ajutor la Socodor. Aceștia doi din urmă în condițiile ce li se vor aduce la cunoștință.

■ **Meditațiile săptămânale**, organizate în postul Nașterii Domnului și ținute în sala Internatului Diecezan de către P. C. Dr. N. Popovici rectorul Academiei teologice, au avut de subiect probleme apologetice.

În penultima s'a vorbit despre argumentele raționale pentru existența lui Dumnezeu, cu referire specială la proba cosmologică, istorică și teleologică.

În ultima, ținută Joi în 19 Dec. 1940, P. C. S. Părintele Rector a vorbit despre religie și semnele religiei adevărate: prorociile și minunile și a încheiat cu rugăciunea dela Botezul Domnului, foarte potrivită concluzie la toate meditațiile: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale.“

De încheiere P. S. S. Părintele Episcop Andrei a adus mulțumiri publicului care a participat la ședințe și P. C. S. Părintelui Rector pentru expunerea clară și interesantă a meditațiilor.

■ **Procesul I. P. S. S. Mitropolitului Gurie al Basarabiei** s'a stins. Înalta Curte de Casație și Justiție, după ce încă din anul trecut a ordonat mai multe expertize și a făcut audieri de martori, din care s'a stabilit lipsa totală de vină sau greșală, imputabile „inculpatului“, și mai având în vedere Decretul Lege Nr. 268 din 14 Nov. 1940, a declarat stinsă urmărirea penală, întreprinsă împotriva I. P. Sf. Sale de ministrul Iamandy.

Rehabilitarea aceasta e cea dintâi, după cea a Căpitanului C. Z. Codreanu.

■ **Prof. Nae S. Dumitrescu** a murit Joi în 13 Dec. 1940 în vârsta patriarhală de 87 ani. A fost 38 ani director general în Ministerul Educației Naționale, 55 ani profesor în învățământul particular și aproape 62 ani președintele societății „Tinerimea Română“, pe care a creat-o și condus-o cu un mare devotament și cu un neîntrecut entuziasm.

Activitatea acestei societăți poate fi criticată, scrie „Universul“. Dar ceea ce nu se poate tăgădui „și ceea ce revine aproape în totalitate președintelui, este meritul acelei frământări ce cuprindea lumea școlară primăvara, aceea răscolire de entuziasm tineresc, care fă-

cea să se reverse pe străzile, prin grădinile, muzeele și instituțiile școlare ale Capitalei, roziurile sburdalnice ale școlărimii din toate unghiurile țării, purtând în pitoreștiile și multicolorele lor costume naționale icoana bogăției de aspecte ale țării, căpătând prin contactul între ei și cu Capitala conștiința materială a mărimii și frumuseții neamului, întărindu-și sentimentul național, închegând impresiile lor copilărești într-o vibrantă și caldă dragoste de neam, țară și patrie.

Vor fi fost, de sigur, multe critici de adăus din punct de vedere al tehnicii pedagogice, sistemului de concursuri ale Tinerimei. Folosul lor cel mare a fost însă întrepătrunderea elementelor neamului prin tinerele lui mlădițe, cunoașterea țării prin vizitarea Capitalei și a celor mai interesante colțuri ale țării. Acest rezultat practic, de o importanță ce nu s'ar putea tăgădui fără păcat, era obținut de Nae Dumitrescu printr-o muncă extraordinară, susținută de o energie fără pereche, de o tenacitate care învinge orice piedecă, de un talent care desarma orice rezistență.“

Prof. Nae Dumitrescu a fost și un creștin convins, un practicant religios care cerceta biserica în fiecare sârbătoare cu soția și copiii; a mai fost primul episcop și cel mai mare binefăcător al bisericii Sf. Ilie Gorgani din Capitală.

■ **Premiul pentru virtute** al Academiei Române de 100.000 lei a fost acordat anul acesta soților Vasile și Ana Ioniță din București str. Fundătura-Lotru 4. Vasile Ioniță are 74 ani; și-a început slujba cu 2 lei pe zi și a fost 32 ani factor poștal. A avut 15 copii; dintre cari trăesc 7, toți trecuți prin școală. Unul dintre ei este inginer și deținătorul recordului național de distanță pe avion fără motor; alții sunt funcționari, ucenici și o fetiță de 13 ani la Liceul comercial. A mai crescut și un nepot orfan de tată și de mamă dintr'un sat de lângă Sebeș-Alba.

A fost premiată munca cinstită, creșterea bună și fapta creștinească a creșterii unui orfan pe lângă a numeroșilor copii proprii.

■ **Orânduirea lui Dumnezeu.** Dl Prof. C. Stoicănescu a publicat în ziarul *Cuvântul* un interesant dialog în care arată rolul pe care Corneliu Codreanu îl atribuia credinței în Dumnezeu ca inspiratoare și garanție a faptelor bune („una din legile valorilor ierarhizate de Căpitan și îndreptar de înfăptuire în duhul lui“). Il reproducem parțial:

„După moartea lui Moța și Marin, Căpitanul preocupat mereu de ce vom face noi, a spus într'un grup însemnat de gradați și funcții legionare, următoarele:

„Aș vrea ca voi, ori unde veți face ceva și orice veți face să făptuiți sub duhul lui Moța, astfel încât să aveți certitudinea că eu vă aprob“.

Atunci cineva dintre noi l-a întrebat: „Bine Căpitane, dar cum știm noi că suntem sub duhul lui Moța ca să avem certitudinea că Dvs. ne aprobați?“

Altceineva, tot din rândurile noastre, a răspuns ușor: „Ei camarade, n'ai decât să mai vii din când în când la București, sau să întrebi telefonic pentru ceiace nu ai curajul să faci singur”.

La aceasta, Căpitanul a intervenit spunând: „Stai, stai camarade, că nu poate să vie sau să telefoneze pentru orice, din cele mai îndepărtate colțuri ale țării și totuși eu vreau ca în orice veți făptui voi, să nu uitați duhul lui Moța și gândul că eu aș aproba ceea ce vreți voi să faceți. Deci trebuie să găsim un criteriu de judecată”.

„Spre exemplu, când voi vreți să faceți ceva, dacă din capul locului vedeți că ceea ce vreți să faceți e rău pentru voi personal, mai faceți?”

Toți au răspuns: „Nu facem”.

„Dar dacă ceea ce vreți să faceți este bine pentru voi, faceți?”

Aproape toți au răspuns „da”.

Căpitanul a spus: „Ingrozitor de rău faceți. Pentru că un lucru poate fi bun pentru voi, dar rău pentru Legiune. Atunci îl mai faceți?”

Toți au răspuns „nu”.

„Dar dacă ceea ce vreți să faceți e bine pentru voi și pentru Legiune și pentru Țară, faceți?”

Răspunsul a fost: „Da”.

Căpitanul a răspuns din nou: „Foarte rău faceți, pentru că o faptă a voastră poate fi foarte bună pentru voi și aparent bună și pentru Mișcarea Legionară, dar pentru țara noastră să fie o mare răutate, o mai faceți?”

S'a răspuns jenat: „Nu o mai facem, Căpitane”.

„Dar dacă ceea ce vreți să faceți e bine și pentru voi și pentru Legiune și pentru Țară, faceți?”

Ca sub eliberarea din o mare teamă s'a răspuns: „Da”

Și Căpitanul a spus: „Încă tot rău faceți, pentru că ceva poate să fie bun pentru voi, pentru Legiune și pentru Țară și, totuși, pentru orânduirea aceasta a lui Dumnezeu să fie o adevărată crimă, mai faceți?”

Sub această hărțuire s'au aplecat toate capetele, întârziind curajul pentru răspuns.

După câteva clipe de așteptare, Căpitanul a încheiat spunând: Numai atunci când veți putea coresponde întregeți aceste ierarhii de valori puteți avea certitudinea că sunteți sub duhul lui Moța și că eu vă aprob”.

Așa a trăit și a făptuit el. Așa a vrut el, educatorul, să și crească Neamul. Și totuși a fost ucis în prezența adormită a unui neam întreg.”

■ **Führerul A. Hitler** ținând de curând muncitorilor germani din industria de război un mare discurs despre rostul războiului actual dintre Germania și Anglia a spus că: 46 milioane englezi stăpânesc un teritoriu de aproximativ 40 milioane kilometri pătrați, 37 milioane francezi domină un teritoriu de aproximativ 10 milioane kilometri pătrați, 45 milioane italieni posed 500.000 kilometri pa-

trați și 85 milioane germani 600.000 kilometri pătrați. Lupta ce se dă nu e îndreptată împotriva francezilor sau englezilor ca oameni, ci pentru a se astupa prăpastia dintre bogăție și mizerie.

■ **Sub regimul legionar** se fac mereu schimbări care pun pe gânduri chiar și pe oamenii cei mai sceptici. Afară de faptul că nu se mai risipesc pe nimicuri (și nu se mai fură) banii Țării, se întâmplă și alte lucruri care arată o mentalitate nouă — morală — un spirit de jertfă pilduitor, care se inaugurează în viața publică.

Sunt indeosebi demne de reținut următoarele informații pe cari dl prof. P. P. Panaitescu, rectorul Universității din București, ni le dă într'un articol de fond al ziarului „Cuvântul”:

„Știe cineva cât costă azi pe Stat, presa legionară? Nici un ban. Presa legionară nu este subvenționată de Stat, ea este în serviciul Statului, din inițiativa mișcării. Nu cere foloase, le aduce! Poate ar vrea să știe cineva cât cheltuiește țara cu organizațiile legionare, întreținerea localurilor, uniforme, conducătorii. Răspundem iar: nici un ban. Nu numai că mișcarea se susține singură, prin cotizațiile cuiburilor, dar ea a oferit țării veniturile și munca ei, prin acea splendidă inițiativă a *Ajutorului Legionar*. Mișcarea care e la cârmă subvenționează ea nevoile generale ale Țării. Așa cum în mintea unui politician pare aproape imoral! Despre *Frățiele de Cruce*, organizațiile tineretului, nu mai e nevoie să spunem că nu au conducători plătiți de Stat, nici nu inghit sub nici o formă banii țării.

„Demnitarii” legionari! Au altă demnitate decât a banului. Nici unul nu are voie să primească mai mult de 20.000 lei lunar.”

Dacă numai atât ar fi făcut noul regim și este enorm.

■ **Comuniștii** nu se astâmpără. În ultima lună au fost arestați 141, dintre cari după naționalitate 16 sunt români, 5 de diferite naționalități și 120 evrei.

Din aceste cifre, ca și în trecut, se vede limpede cine are interes să tulbure ordinea socială din România.

■ **Pentru muncitorii de pădure** s'a inaugurat prima casă de adăpost la Vulturești-Muscel. Casa e zidită din munca și dragostea legionarilor.

Este prima dată la noi când se dă tăietorilor de pădure o atenție și se caută a se scoate din mizeria și murdăria în care trăesc în cele mai grele luni ale anului.

Așisderea s'a inaugurat, pe lângă Facultatea de Litere din București, o Universitate liberă, care va avea menirea să formeze ziaști demni de mare misiune ce o au. Iarăși ceva și nou și bun.

Nr. 5495/1940

Anunț

Turbe Petru cântăreț de strună, expulzat din Girișul de Criș, județul Bihor, caută un post de cântăreț. Parohiile cari au lipsă de cântăreț se vor adresa Consiliului eparhial, comunicând condițiile și dotația stabilită pentru cântăreț.

Consiliul eparhial

Nr. 5582/1940.

Comunicat

In ziua de 17 Decembrie a. c. incepe săptămâna curățeniei, ordonată de On. Minister al Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, pentru toate comunele din țară. Cucernicii preoți sunt invitați a da mână de ajutor D-lor medici de circumscripție, pentru realizarea acestei dispoziții. *Consiliul eparhial*

Sfânta Episcopie ortodoxă română a Aradului

Nr. 5251/1940.

Concurse

Se publică concurs *din oficiu*, cu termen de 8 zile, pentru îndeplinirea parohiilor:

I. Aradul-Nou, protopopiatul Arad.

Venite:

1. Sesiunea parohială, 20 jug.
2. Folosința grădinei dela intravilanul bisericii, 656 st. p.
3. Stolele legale;
4. Ajutor pentru chirie, 500 lei lunar, dela epitropie,

5. Salarul dela Stat;

Parohia este de clasa *primă*.

II. Roșia-Nouă cu filia Obârșia, protopopiatul Radna.

Venite:

1. Sesiunea parohială, 80 jug. teren arabil, fânaș, pășune și pădure;
2. Stolele legale;
3. Locuință în edificiul școlii confesionale;
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa *două*.

III. Zimbru cu filiile Dulcele și Brusturesc, protopopiatul Gurahonț.

Venite:

1. Sesiunea parohială 17 jugh.;
2. Stolele și birul legal;
3. Casă parohială;
4. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa *primă*.

IV. Păiușeni, protopopiatul Buteni.

Venite:

1. Sesiunea parohială 32 jugh.;
2. Stolele și birul legal;
3. Salarul dela Stat.

Parohia este de clasa *două*.

Preoții numiți la vre'una din aceste parohii vor plăti toate impozitele după beneficiul lor preoțesc din al lor.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial din Arad, Arad la 18 Decembrie 1940.

† ANDREI

Episcop.

Traian Cibian

consilier ref. eparhial.

Nr. 5420/1940.

Pentru îndeplinirea postului *de protopresbiter in tractul vacant Ineu și de paroh la parohia I din Ineu*, se publică concurs cu termen de 30 zile, socotite dela ziua ce urmează după prima publicare a concursului în organul oficial „Biserica și Școala” cu dotațiunea:

I. Dela parohie:

1. Sesiunea parohială aparținătoare parohiei protopopești.

2. Stolele legale.

3. Salarul dela Stat, conform legilor în vigoare.

II. Dela protopopiat:

1. Retribuțiunea dela Consiliul Eparhial,

2. Birul protopopesc dela parohii și administratori parohiali, 120 litri porumb sfărmat, sau prețul porumbului,

3. Diurnele legale pentru vizitarea canonică,

4. Spesele cancelariei protopopești, stabilite prin bugetul protopopesc,

5. Dotația dela Stat, conform bugetului general al Statului,

6. Folosința grădinei și casei tractuale.

Toate dările și sarcinile publice după venitele dela parohie și protopopiat le va suporta protopopul.

Reflectanții la acest post vor înainta cererile în termenul indicat în acest concurs, Consiliului eparhial din Arad, însoțite cu documentele necesare, prescrite în §-ul 53 din Statutul Organic și prin concluzul congresual Nr. 111 din 1888 și anume: Să dovedească calificarea cerută pentru parohii de clasa *primă*, să producă diploma de bacalaureat de liceu și să dovedească că au împlinit cel puțin 5 ani în serviciul bisericesc și că s'au distins prin zel și capacitate pe terenul bisericesc și cultural.

Arad, din ședința în secțiuni unite, a Consiliului eparhial ort. rom. din Arad, dela 17 Decembrie 1940. *Consiliul eparhial ort. rom. Arad.*

Aviz. Trimitem prin Onor Oficii protopopești materialul de Colportaj: Catehismul și Calendarul creștinului ortodox.

Librăria Diecezană

Citiți și răspândiți

„Calendarul creștinului ortodox”
pe anul 1941.

Editura Diecezană Arad.

Cu șematism . . . 19 lei.

Fără șematism . . . 16 lei.